

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/230/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716201440
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2716201440.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, proti žalovanej: T. F., nar. XX.X.XXXX, bytom O., B. XXXX/XX, o zaplatenie istiny 35,- Eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty 33,- Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 3C/52/2016-72 zo dňa 10. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých v poradí druhom výroku v časti úroku 166,47 Eur, poplatku 144,12 Eur, poplatku za upomienku 10,- Eur, zmluvnej pokuty 33,- Eur, úroku 39,15% ročne zo sumy 35,- Eur od 11.2.2016 do zaplatenia a v poradí treťom výroku, ako aj v závislom v poradí štvrtom výroku **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanej **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom v poradí uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 35,- Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 16.7.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhým výrokom v poradí vo zvyšku žalobu zamietol, tretím výrokom v poradí priznal žalovanej oproti žalobcovi nárok na náhradu trov konania 82,48%, štvrtým výrokom v poradí o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 30.9.2013, § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 až 3, 5, 6, § 40 ods. 1, 3, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b), d), § 11 ods. 2, § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. a), b), i), p), u), § 4 ods. 1, 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 2, 3, § 8 ods. 1, 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 31.1.2014, s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.7.2013 sa žalobca ako veriteľ zaviazal pri podpise zmluvy poskytnúť úver vo výške 250,- Eur a žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené s úverom vo výške 242,- Eur a celkom zaplatiť 492,- Eur do 15.7.2014. Zároveň sa dohodli, že spotrebiteľ bol oboznámený so Všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalovaná potvrdila aj prevzatie peňažnej hotovosti dňa 23.7.2013 bez uvedenia sumy. Dohodou o plnení v splátkach zo dňa 23.7.2013 sa dohodli, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 203600978

z 23.7.2013 sa mení tak, že spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť veriteľovi celkovú čiastku 492,- Eur v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 41,- Eur vždy k 15. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 15.8.2013. V dohode je zároveň uvedená výška RPMN 304,10%. Zo Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru vyplýva, že v nich nie je uvedené, kto ich vydal ani dátum, odkedy platia. Podľa nich sa úrok úročí sadzbou, ktorá do rámciekov nie je doplnená, úroková sadzba je fixná, RPMN bola podľa nich vypočítaná rovnicou podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (inak ako je uvedené nešpecifikovaným), ktorá kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov úveru na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátky dlžnej sumy, vrátane úroku a administratívneho poplatku na strane druhej, a to nasledovne: pri výpočte RPMN sa vychádza z predpokladu, že zmluva zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve, predpoklady pre výpočet RPMN sú celková výška úveru, výška, počet a termín splátky istiny, úrokov a administratívneho poplatku (s výnimkou notárskych, poplatkov za nedodržanie záväzkov ustanovených v zmluve a iných poplatkov, kde ich zahrnutie do RPMN vylučuje právny predpis), výška RPMN sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľoch podľa vzorca

$$K = m \cdot AK \quad K' = m' \cdot A'K'$$

suma ----- = suma -----

$K=1 \quad (1+i) \text{ na } tK \quad K'=1 \quad (1+i) \text{ na } tK'$. Čo ktorá veličina znamená, aká má byť dosadená do vzorca a podľa ktorého zákona o spotrebiteľských úveroch, sa vo VP neuvádza. Zároveň obsahujú ustanovenia o zmluvnej pokute vo výške 33,- Eur za porušenie spotrebiteľom ak neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve. Ďalej súd je vyjadrený záväzok spotrebiteľa za každú upomienku zaplatiť žalobcovi 10,- Eur v lehote splatnosti.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie právne uzavrel, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zo strany žalobcu došlo k naplneniu podstaty nekalej obchodnej praktiky. So žalovanou/spotrebiteľom bola dňa 23.7.2013 podpísaná zmluva o úvere s dohodnutými podmienkami, bola daná žalovanej možnosť splniť dlh do 15.7.2014, čím bola dohodnutá aj jedna z náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch. Tiež boli dohodnuté náležitosti ako RPMN, výška priemernej hodnoty RPMN a výška úroku, bola uvedená výška celkových nákladov spotrebiteľa, vrátane uvedenia administratívnych nákladov, pričom nebolo výslovne stranami dohodnuté, že žalovaná musí dlh splniť naraz, jednorazovo a v zmysle napríklad ustanovenia § 566 Občianskeho zákonníka žalovaná mohla uspokojiť veriteľa plnením aj po častiach, ktorých výška bola podľa zmluvy o úvere ponechaná na vôli žalovanej (dlžníka), žalovaná v zmysle Zmluvy mohla plniť podľa svojich finančných možností a veriteľ by bol povinný prijať aj čiastočné plnenie, ktoré mu dlžník ponúkol na splnenie svojho dlhu. Žalobca ten istý úver rozložil Dohodou o plnení v splátkach predloženou bezprostredne po uzavretí Zmluvy o úvere na plnenie viacerých splátok, čo sa môže zdať spotrebiteľovi pri úvere výhodné, hoci podľa Dohody o plnení v splátkach má povinnosť hradiť prvú splátku už skôr ako mesiac po uzavretí dohody o plnení v splátkach, konkrétne podľa Dohody o plnení v splátkach zmluva bola uzavretá dňa 23.7.2013 a žalovaná prvú splátku vo výške 41,- Eur mala zaplatiť už 15.8.2013. Touto dohodou došlo nielen k dohode o plnení v splátkach, ale jej podpisom sa zmenila výška RPMN z 96,80% (uvedenej v zmluve o úvere) na výšku 304,10%. Formulárovú zmluvu ako aj Dohodu o plnení v splátkach nemohla žalovaná ovplyvniť, mohla podmienky iba prijať alebo odmietnuť. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 4 ods. 1 písm. g) obsahuje náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorou je okrem iného informácia o RPMN znázornenej pomocou reprezentačného príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, pričom veriteľ je povinný pri poskytovaní týchto informácií zohľadniť návrh podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré veriteľovi oznámi spotrebiteľ, vrátane dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a celkovú výšku spotrebiteľského úveru. Žalovanej bola vopred žalobcom pripravená zmluva predložená na podpis a ihneď jej boli podmienky zmluvy zmenené, pričom Dohoda o plnení v splátkach je pre spotrebiteľa nevýhodnejšia pri vyššej RPMN, pri splatení úveru jednou splátkou je RPMN nižšia ako RPMN úveru splatného vo viacerých splátkach. Dôsledkom Dohody je, že ide o drahší úver ako podľa zmluvy v dôsledku zvýšenia RPMN. Žalobca konal v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a môže podstatne narušiť ekonomické správanie žalovanej ako priemernej spotrebiteľky ohľadom prijatia zmluvy o úvere a potom Dohody o plnení v splátkach. Žalobca nesplnil povinnosť vysvetliť žalovanej a poskytnúť jej informácie o jednotlivých položkách ani v zmluve a ani v jeho Všeobecných obchodných podmienkach. Pokiaľ sa majú Všeobecné obchodné podmienky vzťahovať na zmluvu o úvere, uviedol v nich vzorec pre výpočet RPMN zo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý zákon bol zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch celý zrušený. Ak by aj uvedené nebral okresný súd do úvahy, žalovaná by

nebola schopná dosadiť bez poznania významu symbolov, vysvetlených iba v zákone (nie žalobcom) do vzorca hodnoty ako boli podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov k PRÍL.1 - základnej rovnici vyjadrujúcej rovnosť poskytnutého úveru na jednej strane a splátok nákladov na druhej strane ako napríklad vo vzorci

$$K=m \quad AK \quad K'=m' \quad A'K'$$

$$\text{suma } \text{-----} = \text{suma } \text{-----}$$

$$K=1 \quad (1+i) \text{ na } tK \quad K'=1 \quad (1+i) \text{ na } tK'$$

význam symbolu : K, ide o poradové číslo spotrebiteľského úveru, {K = 1, 2, ..., m}, K' - ide o číslo splátky alebo platby nákladov spotrebiteľského úveru, {K' = 1, 2, ..., m'} AK je výška K-teho spotrebiteľského úveru, A'K' je výška K'-tej splátky spotrebiteľského úveru suma je suma m je poradové číslo posledného spotrebiteľského úveru, m' je číslo poslednej splátky alebo platby nákladov spotrebiteľského úveru, tK je časové obdobie (vyjadrené v rokoch a/alebo častiach roka medzi poskytnutím prvého spotrebiteľského úveru a K-teho spotrebiteľského úveru tK' je časové obdobie (vyjadrené v rokoch a/alebo častiach roka medzi poskytnutím prvého spotrebiteľského úveru a K'-tou splátkou alebo platbou nákladov spotrebiteľského úveru, i je ročná percentuálna miera nákladov, ktorú možno vypočítať (buď algebricky, alebo numerickou aproximáciou), pretože ostatné prvky rovnice sú známe zo zmluvy alebo iným spôsobom. Žalobca podľa jeho Všeobecných obchodných podmienkami už vopred kalkuloval s navýšením ceny úveru, pretože používa vo Všeobecných obchodných podmienok RPMN vypočítaná rovnicou podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov úveru na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátky dlžnej sumy, vrátane úroku a administratívneho poplatku na druhej strane, keď predpokladmi pre výpočet RPMN má byť celková výška úveru, výška, počet a termíny „splátok“ istiny, úrokov a administratívneho poplatku, pričom ročná percentuálna miera nákladov sa vypočíta v čase, keď sa uzatvára zmluva. Príloha určuje, že výpočet sa vykoná za predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bude platná na dohodnuté obdobie a že veriteľ a spotrebiteľ splnia svoje povinnosti podľa podmienok tejto zmluvy a k dohodnutým termínom. Žalobca podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa najprv predložením zmluvy vyvolá v spotrebiteľovi dojem o určitej cene úveru a obratom podmienky zmení, vrátane ceny na vyššiu bez toho, aby poskytol informáciu o novej cene. Ide o klamlivé opomenutie zo strany žalobcu - veriteľa poskytujúceho spotrebiteľský úver podľa ustanovenia § 7 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľov, lebo je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti. Podľa písm. b) obchodná praktika žalobcu použitá pri uzatváraní zmluvy o úvere so spotrebiteľom podstatne predložením Dohody o plnení v splátkach na podpis žalovanej jej ekonomické správanie narušila a žalovaná v príslube splátok úveru podpísala aj pre ňu nevýhodnú dohodu o plnení v splátkach pokiaľ ide o podstatné zvýšenie RPMN, ktoré je meradlom ceny úveru. Nekalá obchodná praktika použitá žalobcom je podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, účinného už v čase uzavretia zmluvy a podpisu Dohody o plnení v splátkach zakázaná, v súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa vrátane súdneho vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy, nepožíva právnu ochranu.

5. Prvoinštančný súd zároveň zistil, že dohoda o plnení v splátkach neobsahuje náležitosť vyžadovanú v § 9 ods. 2 písm. k) zákona s spotrebiteľských úveroch teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V dohode je síce uvedený počet, výška a splatnosť jednotlivých splátok, nie je však zrejmé členenie splátok na istinu, úrok a poplatky, spotrebiteľ nevie, koľko z jeho splátky ide na istinu, koľko na úrok a koľko na poplatky. Vzhľadom na vyššie uvedené ustálil, že úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca poskytol žalovanej úver v sume 250,- Eur, z ktorého podľa jeho tvrdenia uhradila 41,- Eur, čo žalovaná nespochybnila. V žalobe žalobca žaluje na istine, ide teda o nevrátenú časť z poskytnutého úveru, len sumu 35,- Eur, preto okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom toho, že veriteľovi ako dlžníka túto čiastku nevrátila na zaplatenie rozsudkom. Nakoľko sa úver stal splatným dňom konečnej splatnosti 15.7.2014, priznal žalobcovi aj úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 35,- Eur od 16.7.2014 do zaplatenia. Pokiaľ žalobca v žalobe žaloval aj zmluvnú pokutu 33,- Eur, okresný súd zistil, že zmluva o úvere ani dohoda o plnení v splátkach neobsahuje dohodu zmluvných strán o zmluvnej pokute. Zmluvná pokuta vo výške 33,- Eur je upravená len vo všeobecných podmienkach, tie však nie sú podpísané zmluvnými stranami. Žalobca nepreukázal, že bola splnená podmienka písomnej formy dohody o zmluvnej pokute, vyžadovaná v § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide teda o neplatný právny

úkon pre nedodržanie písomnej formy podľa § 40 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, preto zmluvnú pokutu zamietol (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 3512/11). Žalobca si uplatnil aj nárok na zaplatenie trov mediáčného konania vo výške 154,75 Eur, k čomu však nesplnil dôkaznú povinnosť podľa § 132 Civilného sporového poriadku, preto okresný súd žalobu v tejto časti zamietol pre neunesenie dôkazného bremena. K žiadosti žalovanej o splátkový kalendár, uviedol, že žiadosť žalovanej o splátky neobsahuje konkrétny návrh výšky a splatnosti splátok. Nedostatok určitosti splátky nemohol byť odstránený ani na pojednávaní, pretože sa ho žalovaná bez akéhokoľvek ospravedlnenia nezúčastnila.

6. O nároku na náhradu trov konania preto okresný súd rozhodol s použitím ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že priznal žalovanej ako úspešnejšej strane oproti žalobcovi nárok na náhradu trov konania 82,48% (úspech žalobcu 8,76% v sume 35,- Eur, úspech žalovanej 91,24% v sume 364,53 Eur).

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie výlučne voči v poradí druhému a tretiemu výroku, pričom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať mu náhradu trov konania vrátane odvolacieho. Poukázal na § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že úrok patrí žalobcovi od vzniku úverového vzťahu, resp. poskytnutia finančných prostriedkov, a to až do doby, kedy boli poskytnuté finančné prostriedky vrátené žalobcovi. Uplatnený nárok žalobcu v podobe úroku vo výške 39,15 % ročne, ktorý bol dohodnutý v zmluve o úvere, vzhľadom na povahu a podmienky úverového vzťahu, ako aj jeho zabezpečenie považuje žalobca za primeraný a v súlade s dobrými mravmi, keďže v danom období podstatným spôsobom neprevyšoval výšku odplaty (úroku) v obdobných prípadoch pri poskytovaní úverov inými nebankovými subjektmi pri istom druhu finančných produktov. Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. V zmluve o úvere č. 203600978 na prednej strane je uvedené nasledovné: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 492,- Eur, ak nie je dohodnuté inak do 15.7.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi.“ Dlžník sa zmluvou o úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 492,- Eur s termínom splatnosti dňa 15.7.2014. Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - Dohody o plnení v splátkach. Dlžník bol dňa 23.7.2013 s predmetnou Dohodou oboznámený, na znak čoho ju podpísal, a preto mal vedomosť aj o existencii náležitosti, ktoré v nej následne boli uvedené. Spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 41,- Eur, vždy k 15. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 15.8.2013. Podľa dohody o splátkach spotrebiteľ berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 304,10 %, ktorá predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach. Vzorec výpočtu RPMN je uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. V zmluve o spotrebiteľskom úvere aj v dohode o plnení v splátkach spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 39,20%. Žalovaný nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. júnom 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31. mája 2014. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. K uvedenému je potrebné poukázať na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na

ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektami v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR). Je teda zrejme, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Čo sa týka poplatku za poskytnutie úver, ten nie je podľa žalobcu neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalobcu prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. K absencii termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradenie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplátným zostatkom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-42/201 v právnej veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v ktorom súdny dvor uviedol: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ V zmysle čl. 7 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky: „Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy, preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 3/09, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/375/2017-86 zo dňa 22.03.2018). K administratívne poplatku poukázal na to, že slovenská právna úprava v oblasti úverov „účtovaniu“ poplatku výslovne nebráni. Zákon o spotrebiteľských úveroch totiž výslovne spomína niektoré poplatky: za notárske služby, poplatok za predčasné splatenie úveru, poplatok za vedenie účtu atď. V prípade definície celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa napr. uvádzajú o. i. aj poplatky akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Je teda zrejme, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca, a nie žalovaný. K uvedenému je potrebné poukázať na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Podľa článku 9 ods. 10 novelizovaného zákona o spotrebiteľských úveroch sa totiž „veriteľovi zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona^{18a}) alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.“ Zákonodarca explicitne vymenúva poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho výkladom a contrario vyplýva, že takýto poplatok je v zmysle zákona o spotrebiteľských

úveroch prípustný. Odmieťa, že zmluvná podmienka, uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, t.j. „administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je neprijateľná zmluvná podmienka. Zmluvné dojednanie, ktoré podliehalo prieskumu v tomto konaní, je celkom jednoznačne cenovým dojednaním a vzhľadom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj článku 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS je vylúčené, aby súd preskúmaval primeranosť tohto dojednania. Žalobca riadne žalovaného oboznámil so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a teda aj s príslušnými pokutami, ktoré bude musieť uhradiť v prípade, ak sa dostane do omeškania, pričom žalovaný pri podpise zmluvy o úvere prehlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalovaný preto už pri podpise zmluvy vedel, že v prípade ak si nebude plniť svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, tak sa suma, ktorú bude musieť vrátiť zvýši. Nejde o neprijateľné podmienky ale o poplatky, ktoré sú v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie sa nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal, nakoľko posúdil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov (poukaz na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/170/2017-60 zo dňa 28.11.2017).

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie ma zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie § 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom rozsahu (v poradí druhom a v poradí treťom výroku) vecne správne vrátane závislého v poradí štvrtého výroku, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

9. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 35,- Eur, úroku 166,47 Eur, úroku z omeškania 10,94 Eur, poplatku 144,12 Eur, poplatku za upomienky 10,- Eur, zmluvnej pokuty 33,- Eur, úroku 39,15 % ročne zo sumy 35,- Eur od 11.2.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 35,- Eur od 11.2.2016 do zaplatenia, trov mediačného konania vo výške 154,75 Eur.

10. Vyhovujúci v poradí prvý výrok (suma 35,- Eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 35,- Eur od 16.7.2014 do zaplatenia), nebol stranami napadnutý odvolaním, preto nadobudol právoplatnosť. Žalobca nenapadol odvolaním ani v poradí druhý výrok v časti úroku z omeškania 10,94 Eur, trov mediačného konania vo výške 154,75 Eur, preto v tejto časti tento výrok nadobudol taktiež právoplatnosť.

11. Predmetom prieskumu odvolacie súdu je posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol v poradí druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol (úrok 166,47 Eur, poplatok 144,12 Eur, poplatok za upomienku 10,- Eur, zmluvná pokuta 33,- Eur, úrok 39,15% ročne zo sumy 35,- Eur od 11.2.2016 do zaplatenia), v poradí tretím výrokom priznal žalovanej oproti žalobcovi nárok na náhradu trov konania 82,48%, štvrtým výrokom v poradí o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, a to s poukazom na odvolacie argumenty odvolateľa, že či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a právne správne posúdil žalobcov nárok.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 23.7.2013 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 203600978, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 250,- Eur. Žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 242,- Eur (pozostávajúca zo súčtu úroku vo výške 39,15% ročne z poskytnutého úveru v sume 97,88 Eur a

administratívnych nákladov tzv. „administratívny poplatok“ v sume 144,12 Eur), t.j. zaplatiť celkovú sumu 492,- Eur. Strany sa dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 15.7.2014. Žalovaná zobrala na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) vypočítaná v zmysle zákona o spotrebiteľských úverov podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných obchodných podmienkach je vo výške 96,80%, ako aj výšku priemernej hodnoty ročnej RPMN 39,20%. Žalovaná vyhlásila, že bola oboznámená so Všeobecnými obchodnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, potvrdila ich prevzatie vrátane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dňa 23.7.2013 uzavreli strany Dohodu o plnení v splátkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 203600978 zo dňa 23.7.2013, ktorou sa žalovaná zaviazala uhradiť žalobcovi ako veriteľovi sumu 492,- Eur v 12 mesačných splátkach vo výške 41,- Eur vždy k 15. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 15.8.2013, zároveň zobrala na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) vypočítaná v zmysle zákona o spotrebiteľských úverov podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných obchodných podmienkach je vo výške 304,10%.

13. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 (a nasl.) Občianskeho zákonníka, keď v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako spotrebiteľmi, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzavretia, čo nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

14. Súd prvej inštancie správne podrobil predmetnú úverovú zmluvu kontrole, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zistil, že predmetná úverová zmluva obsahuje nesprávne uvedený údaj o RPMN, čo je porušením povinnosti veriteľa vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy so sankciou podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. I keď, ako správne odvolateľ uvádza, podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sp. zn. C - 42/2015 nemusí zmluva o úvere byť obsiahnutá v jedinom dokumente, je odvolací súd toho názoru, že údaj o správnej výške RPMN musí byť uvedený priamo v zmluve o úvere z dôvodu, že ak sa údaj o skutočnej výške RPMN uvádza iba v ďalšom dokumente súvisiacom so zmluvou o úvere, napríklad v dohode o splátkach úveru, nemusí spotrebiteľ postrehnúť, že sa uzavretím dohody o splátkach mení aj pre neho podstatný údaj pre uzavretie zmluvy o úvere (výška RPMN) z dôvodu, že svoju pozornosť zameriava na výhodnosť

splátok. Dohoda o splátkach uzavretá ako samostatný dokument v rovnaký deň a čas ako zmluva o úvere svedčí o snahe veriteľa zaviesť pozornosť spotrebiteľa o výhodnosti poskytnutého úveru. Ak v zmluve o úvere bol uvedený nesprávny údaj o výške RPMN 96,80% oproti správneému údaju 304,10%, súd prvej inštancie správne rozhodol, že poskytnutý úver je podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy (23.7.2013), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

16. Napriek uvedenému v odseku 14 odvolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje náležitosť aj podľa § 9 ods. 2 písm. i) (citovaný v odseku 15), hoci úverová zmluva obsahuje úrokovú sadzbu (39,15% ročne) spotrebiteľského úveru, neobsahuje podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná. Navyiac je nutné poukázať na to že priemerné úrokové miery v spotrebiteľských úveroch pre úvery poskytované do jedného roka v období júl 2013 boli úročené úrokovou sadzbou 8,56% ročne, pritom žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníčke úver pri úrokovvej sadzbe 39,15% ročne, teda navýšil úrokovú sadzbu v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch aj z tohto dôvodu je potrebné úrok považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

17. Odvolací súd k otázke primeranosti výšky zmluvných úrokov zároveň poukazuje na problematiku dobrých mravov, ktorá úzko súvisí aj s doktrínou o neprípustnom, resp. neprimeranom znevýhodnení založenom právnom úkonom, typickou práve v prípade tradičnej „úžery“. Výšku odplaty za poskytovanie finančných prostriedkov je preto potrebné hodnotiť nielen z hľadiska platnosti jej dojednania v zmysle určeného zákonného ustanovenia, ale aj z hľadiska toho, či takto dojednaná odplata v podobe úrokov z úveru neodporuje všeobecnej predstave primeranosti za zachovania základných zásad, na ktorých je občianske právo postavené, teda okrem iného aj na zachovaní zásady ekvity. Platí, že neprimerane vysoký úrok je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Obdobne v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 sa uvádza, že neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov dojednaná medzi veriteľom a dlžníkom, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Vzhľadom na zistenú priemernú úrokovú mieru v spotrebiteľských úveroch v dotknutom období navýšil veriteľ úrokovú sadzbu vo výške 39,15% ročne v neprospech spotrebiteľa, preto výška úroku je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, je teda neplatná a možno dospieť k záveru, že tento údaj (zákonná náležitosť) v zmluve chýba. Preto je úver postihnutý sankciou uvedenou v ustanovení § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. tak, ako to je už konštatované v odseku 16, teda žalobcovi vznikol nárok na vrátenie iba poskytnutej istiny bez poplatkov a úrokov.

18. Odvolací súd konštatuje, že odvolací dôvod o nesprávnom právnom posúdení veci neobstojí s poukazom na vyššie uvedené, aj keď súd prvej inštancie nesprávne v rozsudku pod bodom 21 odôvodnenia uvádza, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 23.7.2013 (dátum uzavretia úverovej zmluvy) znelo: „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

20. Rozsudok C-42/2015 má vplyv na interpretáciu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo potvrdzuje aj neskoršia rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, uviedol, že smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich závažnosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť, nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. Rozsudok C-42/2015 konštatoval, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ktorej výklad Súdny dvor EÚ vo veci C-42 poskytol, bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Úmyslom zákonodarcu podľa rozhodnutia najvyššieho súdu bolo transponovať smernicu v celom rozsahu do zákona č. 129/2010 Z. z. a jeho zámerom nebolo, aby novoprijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES. To je skutočnosť, na ktorú musí podľa najvyššieho súdu vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale podľa názoru dovolacieho súdu aj potrebný, je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) smernice. Splácanie úveru anuitným spôsobom znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Anuitnou splátkou sa rozumie splátka, ktorá má rovnakú (nemennú) výšku počas celej doby platnosti úveru; v závislosti od splácania (priebehu amortizácie) úveru sa však mení vnútorná skladba anuitnej splátky (klesá v nej podiel úrokov a zvyšuje sa podiel istiny). Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyžadovalo (pri eurokonformnom výklade), aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Najvyšší súd vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku C-42/2015, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a vlastných čiastkových právnych záverov vyjadrených v citovanom rozhodnutí uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) (v znení účinnom do 31.3. 2015 - poznámka odvolacieho súdu) hovorí o výške, počte, termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

21. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení sp. zn. 5Cdo/132/2017, v ktorom poukázal aj na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/56/2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 s tým, že túto rozhodovaciu prax najvyššieho súdu je potrebné v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/29/2017 z 24. januára 2018, ktoré bolo na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR dňa 9. októbra 2018 prijaté na

uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR považovať za ustálenú v zmysle článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

22. Civilný sporový poriadok v článku 2 zakotvuje základný princíp, že súd musí poskytnúť ochranu ohrozeným alebo porušeným právam a právom chráneným záujmom tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota podľa článku 2 ods. 2 Základných princípov CSP je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

23. Za najvyššie súdne autority v Slovenskej republike sa považuje Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ale aj Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie.

24. Ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, vyjadrujú predovšetkým stanoviska alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/150/2017 z 30. augusta 2018).

25. Pokiaľ ide o dôvody odvolania vyjadrené v bode II. nazvané „k administratívne poplatku“, odvolací súd len stručne uvádza, že súd prvej inštancie samostatne výšku administratívneho poplatku nehodnotil, preto ani odvolací súd nemá dôvod sa týmto zaoberať, nemôže totiž preskúmať niečo, čo nie je v napadnutom rozsudku vysvetľované. Podstatné pri tomto je, že okresný súd správne vyhodnotil zmluvu ako zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, preto je nadbytočné sa touto otázkou administratívneho poplatku konkrétne zaoberať. Odvolací súd však okrajovo podotýka, že v zmluve dohodnutá výška administratívneho poplatku (144,12 Eur pri požičanej sume 250,- Eur), rovnako nemôže byť považovaná za primeranú.

26. V súvislosti argumentáciou žalobcu v odvolaní vo vzťahu k zmluvnej pokute, odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa týmto nárokom zaoberal a svoj záver uviedol v odseku 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý odvolací súd odkazuje a stotožňuje sa s ním. Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru nemožno považovať za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia, t. j. také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, keď žalobca ako dodávateľ nepreukázal opak. Zmluvná pokuta je upravená v bode 7. Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, avšak táto nebola medzi zmluvnými stranami individuálne dojednaná, Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru nie sú podpísané žalovanou a zmluvná pokuta nebola dojednaná písomne v súlade s ustanovením § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že takéto dojednanie zmluvnej pokuty je neplatné. Tu odvolací súd poukazuje na to, že ochranu spotrebiteľa možno podriaďiť pod ústavný princíp rovnosti, ktorú možno ponímať ako rovnosť formálnu, ktorú má zabezpečiť zákonodarca pri tvorbe právneho poriadku alebo rovnosť faktickú, ktorá môže byť zabezpečená priamo zákonodarcom pri použití tzv. pozitívnej diskriminácie pri existencii faktickej nerovnosti alebo handicapu. Východiskom ochrany spotrebiteľa je potom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k záväzkovému vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Ústavný princíp rovnosti sa premieňa i do súkromného práva a prejavuje sa v súkromnoprávných vzťahoch. Právna doktrína rovnosti v súkromnoprávných vzťahoch vyžaduje, že súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného konania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne, sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť

východiskových prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východiskových pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností. V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej zložite formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, ako sú napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute. Pokiaľ tak napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Z vyššie uvedených východísk potom vyplýva záver, že dojednanie o zmluvnej pokute v rámci spotrebiteľskej zmluvy zásadne nemôže byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale iba priamo spotrebiteľskej zmluvy samotnej, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis (porovnaj Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11). Nedostatok zákonom predpísanej písomnej formy právneho úkonu potom v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka robí dohodu účastníkov absolútne neplatnou. Z neplatného zmluvného dojednania potom nemôže vzniknúť oprávnenie, ani povinnosť. Dojednaním zmluvnej pokuty vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru nebola dodržaná písomná forma podľa ustanovenia § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje neplatnosť tohto dojednania podľa ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

27. Podľa § 366 písm. a) CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

28. Podľa § 384 ods. 3 CSP, odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366.

29. V súvislosti s predloženým štandardným európsky informácií o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.7.2013, odvolací súd konštatuje, že neboli naplnené predpoklady v zmysle § 384 ods. 3 CSP.

30. S poukazom na uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom v poradí druhom výroku v časti úroku 166,47 Eur, poplatku 144,12 Eur, poplatku za upomienku 10,- Eur, zmluvnej pokuty 33,- Eur, úroku 39,15% ročne zo sumy 35,- Eur od 11.2.2016 do zaplata, s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil (z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), a to vrátane správneho v poradí tretieho výroku, hoci nenapadnutého osobitnými odvolacími dôvodmi, závislého v poradí štvrtého výroku.

31. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

32. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v

takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

34. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu, ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyšiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

35. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

36. S poukazom na uvedené odvolací súd žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

37. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).